

CONSULTATIE
REGELS MET BETREKKING TOT HET TOEZICHT OP TRUSTKANTOREN
(WET TOEZICHT TRUSTKANTOREN 2018)

Inbreng van Holland Quaestor

d.d. 30 mei 2016

Contactpersonen Holland Quaestor:

Mw. Mr. Renate Boelens
Voorzitter Vakgroepcommissie Holland Quaestor
renate.boelens@tmf-group.com

Mw. Mr. Mariët van den Berg
Verenigingsmanager
Stephensonweg 14
Postbus 693
4200 AR Gorinchem
info@hollandquaestor.nl

Inhoudsopgave

1	Inleiding -- Voorbeschouwing.....	3
2	Maatschappelijke betamelijkheid.....	4
3	Verboden trustdiensten ex artikel 15 Wtt 2018.....	6
4	Artikel 21 Wtt 2018 Inspanningsverplichting	7
5	Samenhang met de Wwft	8
6	Rechtsvorm van een trustkantoor	9
7	Definitie uiteindelijke belanghebbende en cliënt.....	10
7.1	<i>Relatie uiteindelijk belanghebbende en cliënt</i>	10
7.2	<i>Aanknoping bij hoger leidinggevend personeel.....</i>	12
8	Strekking of doel en beoogde aard.....	13
9	Register van artikel 61 Wtt 2018-ontzeggingen	13
10	Toegelaten uitbesteding van werkzaamheden	14
11	Overdracht gehele of gedeeltelijke onderneming en vergunning.....	15
12	Vrijwaring bij onderlinge informatie-uitwisseling ex artikel 73 Wtt 2018.....	15
13	Overgangsregeling.....	16
14	Diverse verbetervoorstellen	17
14.1	<i>Definiëring van “vestiging”</i>	17
14.2	<i>Toestemmingsvereiste van artikel 7, eerste lid onder (d) Wtt 2018</i>	18
14.3	<i>Openbaar register van trustkantoren ingevolge artikel 8 Wtt 2018</i>	18
14.4	<i>Betrouwbaarheidstoetsing ingevolge artikel 9 Wtt 2018.....</i>	18
14.5	<i>Artikel 12, tweede lid sub (b) Wtt 2018</i>	19
14.6	<i>Artikel 18 Wtt 2018 inzake incidentmelding.....</i>	19
14.7	<i>Artikel 27, derde lid onder (d) zeggenschapsstructuur</i>	20
14.8	<i>Artikel 27, vierde lid Wtt 2018</i>	21
14.9	<i>Artikel 37 Wtt 2018 verkoop rechtspersonen</i>	21
14.10	<i>Artikel 42 Wtt 2018 bevat een doublure</i>	22
14.11	<i>Artikel 52 Wtt 2018 bevat een doublure</i>	22
14.12	<i>Artikel 64, derde lid sub (b) Wtt 2018.....</i>	22
14.13	<i>Artikel 68, zesde lid Wtt 2018.....</i>	23
15	Vrijstellingsregeling Wtt	23

1 Inleiding -- Voorbeschouwing

Holland Quaestor heeft de eer om in dit document zijn inbreng te geven in de door het Ministerie van Financiën georganiseerde consultatie van 2 mei 2016 van het komende wetsvoorstel voor Regels met betrekking tot het toezicht op trustkantoren (Wet toezicht trustkantoren 2018), (“**Wtt 2018**”). In het commentaar gaat Holland Quaestor in op de tekst van de Wtt 2018 en de daarnaast gepubliceerde consultatieversie van de memorie van toelichting (“**MvT**”) bij de wettekst.

Holland Quaestor juicht de totstandkoming van een algeheel herziene Wet toezicht trustkantoren toe, omdat daarmee transparantere en gemoderniseerde regelgeving voor de trustsector tot stand zal komen. De huidige Wet toezicht trustkantoren is aan vervanging toe, omdat deze is vastgesteld in een periode waarin de trustsector wezenlijk anders was georganiseerd en functioneerde.

Met name de verregaande integratie van de belangrijkste huidige regelingen voor de trustsector, namelijk de Wet toezicht trustkantoren en de Regeling Integere Bedrijfsvoering Wtt 2014 (“**RIB 2014**”) is een grote vooruitgang die de praktische uitvoerbaarheid van de toepasselijke regels zal verbeteren.

Holland Quaestor juicht ook toe dat de wetgever ervoor heeft gekozen om een afzonderlijke sectorale wet te ontwerpen, mede omdat dit de inzichtelijkheid van de wet- en regelgeving sterk verbetert. Een integratie van de wetgeving in andere meer omvattende wetgeving (bijvoorbeeld de Wet op het financieel toezicht, (“**Wft**”)) zou deze inzichtelijkheid niet ten goede zijn gekomen.

Op diverse plaatsen in het wetsvoorstel worden delegatiegrondslagen gegeven voor het geven van nadere regelingen door middel van een algemene maatregel van bestuur (“**AMvB**”) of bij Ministeriële Regeling. Holland Quaestor vertrouwt erop dat deze AMvB of AMvB’s en Ministeriële Regeling(en) eveneens ter consultatie aan de marktpartijen worden voorgelegd.

De afstemming van begrippen en uitgangspunten van de sectorale Wtt 2018 met die van andere wet- en regelgeving is consequent doorgevoerd, zodat er op dit vlak ook een uniform normenkader wordt gecreëerd voor alle partijen die in de Nederlandse financiële sector werkzaam zijn en onder toezicht staan.

De gekozen “rules based” benadering van de wettelijke bepalingen als alternatief voor een “principles based” benadering moet ook worden toegejuicht. Holland Quaestor meent dat het in het belang van de sector is dat het toetsingskader voor de compliance zo gedetailleerd als mogelijk is vormgegeven. Dit voorkomt misverstanden en discussies over de toepasselijke regelingen en normen. In dat verband meent Holland Quaestor dat de aanwezigheid van de open norm van de “maatschappelijke betamelijkheid” zou moeten worden heroverwogen. Op dit punt zal in **paragraaf 2** nader worden ingegaan.

Holland Quaestor onderkent het belang dat op grond van een aanwijzing van de Minister van Financiën een afbakening moet kunnen plaatsvinden van trustdiensten waarvan het wenselijk is dat deze niet, of niet langer door trustkantoren worden aangeboden. Daarvoor zal een verbod kunnen worden ingevoerd. Mede in verband met de ingrijpende gevolgen van het invoeren van een dergelijk verbod, beveelt Holland Quaestor aan dat hiervoor een duidelijke overgangsregeling zal bestaan en dat een dergelijk verbod pas wordt ingevoerd nadat de sector hieromtrent een advies heeft kunnen uitbrengen. Waar aan de spoedeisendheid van de te nemen beslissing een dergelijk overleg in de weg staat, zouden belanghebbenden tegen deze beslissing een rechtsmiddel moeten kunnen toepassen. Op dit punt wordt in **paragraaf 3** verder ingegaan.

Een van de door Holland Quaestor geconstateerde knelpunten in het wetsvoorstel betreft de definiëring van de inspanningsverplichtingen op grond van de regeling van artikel 21 Wtt.

Hiervoor geldt naar de mening van Holland Quaestor dat de in die bepaling genoemde inspanningsverplichtingen niet uitvoerbaar zijn. Op dit punt wordt in **paragraaf 4** verder ingegaan.

De Wtt 2018 beoogt een wettelijk kader te geven waarbij Nederland de regelingen van Richtlijn (EU) 2015/849¹ (“4de **Anti-Witwas Richtlijn**”) implementeert, specifiek gericht op de trustsector. Aannemelijk is dat voor andere soorten ondernemingen en dienstverleners de regelingen van de 4de Anti-Witwas Richtlijn zullen worden ingevoerd langs de weg van aanpassingen van de Wet ter voorkoming witwassen en financieren van terrorisme (“**Wwft**”). Holland Quaestor meent dat er verduidelijking nodig is van de samenhang van de regelingen van de Wtt 2018 en de Wwft. Op dit punt wordt in **paragraaf 5** ingegaan.

In **paragraaf 6** bepleit Holland Quaestor dat naast de thans in de regeling van artikel 12 Wtt 2018 toegelaten rechtsvormen, nog twee aanvullende soorten Nederlandse rechtspersonen bruikbaar zouden moeten zijn voor trustkantoren.

In **paragrafen 7 tot en met 13** volgen dan nog een reeks aanbevelingen op punten van technische aard, waarmee Holland Quaestor beoogt een bijdrage te leveren aan de leesbaarheid en interpretatie van diverse bepalingen.

In **paragraaf 14** wordt door Holland Quaestor nog een aantal suggesties gedaan tot verbetering van de tekst van het concept voor een wetsvoorstel.

In **paragraaf 15** wordt nog een slotbeschouwing gegeven over de Vrijstellingsregeling Wet toezicht trustkantoren.

Waar Holland Quaestor aanbevelingen doet ten aanzien van teksten van het concept voor het wetsvoorstel, zijn de aanvullingen in de oorspronkelijke (cursief weergegeven) teksten **onderstreept en vetgedrukt** weergegeven en doorhalingen zijn ~~doorgehaald en vetgedrukt~~.

2 Maatschappelijke betamelijkheid

In de inleidende paragraaf heeft Holland Quaestor bepleit dat het de “rules based” benadering van de Wtt 2018 omarmt. Immers, te vaak komt het in de praktijk voor dat er verschil van inzicht bestaat ten aanzien van de interpretatie van regels. De trustsector is gebaat bij een duidelijk kader van de wet- en regelgeving zodat partijen weten waar ze aan toe zijn.

Het merendeel van de voorgestelde regels van de Wtt 2018 voldoet aan dit criterium. Desondanks is er in een aantal gevallen sprake van het gebruik van open, voor nadere interpretatie vatbare normen. Dergelijke open normen zullen in de weg staan aan de duidelijke uitvoering van de verplichtingen en verantwoordelijkheden van de trustsector in de dagelijkse praktijk.

In deze paragraaf wordt in dat kader ingegaan op het bepaalde in artikel 13, vierde lid sub 4° Wtt 2018. Daarin is, kort gezegd, bepaald dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur nadere regels kunnen worden gesteld betreffende het “adequaat” beleid dat een integere en beheerste uitoefening van het bedrijf waarborgt, hetgeen betrekking kan hebben op:

“het tegengaan van andere handelingen door het trustkantoor of haar werknemers, die op een dusdanige wijze ingaan tegen hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, dat hierdoor het vertrouwen in de onderneming of in de financiële markten ernstig kan worden geschaad.”

¹ Richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad en Richtlijn 2006/70/EG van de Commissie.

Deze bepaling kan leiden tot discussies over de mate waarin bepaalde werkzaamheden van trustkantoren zich verzetten tegen hetgeen naar gangbare opvattingen in Nederland als onwenselijk wordt beschouwd, terwijl diezelfde werkzaamheden in internationaal verband geenszins in strijd zijn met hetgeen betamelijk wordt gevonden. Holland Quaestor geeft een voorbeeld van een dergelijke situatie.

Eenzelfde problematiek kan zich voordoen ten aanzien van hetzelfde begrip dat is gehanteerd in de definitie “integriteitsrisico” van artikel 1 Wtt 2018.

Gesteld dat een Nederlands trustkantoor diensten verleent aan het Europese hoofdkantoor van een in de Verenigde Staten gevestigd farmaceutisch concern. Dit concern heeft ten behoeve van het personeel een optieregeling die door het desbetreffende trustkantoor wordt beheerd. Bijvoorbeeld is het trustkantoor de bestuurder van een onafhankelijke stichting die het personeelsoptieplan uitvoert. De optieregelingen leiden tot uitkering van variabele beloning die in sommige gevallen resulteren in een vertienvoudiging van het basissalaris van de desbetreffende personeelsleden die die variabele beloning krijgen. Het gaat daarbij om een beloning die naar de gangbare opvattingen in Nederland aan de zeer hoge kant is.

Naar de letter van de redactie van artikel 13, vierde lid sub 4° Wtt 2018 zou de toezichthouder (omdat de delegatiegrondslag veronderstelt dat de toezichthouder ook toezichthouderregels kan vaststellen) een regeling kunnen vaststellen die trustkantoren verplicht ook ter zake van de werkzaamheden in het kader van de uitvoering van de optieregeling beleid te voeren in het kader van de “integere bedrijfsvoering”.

De toezichthouder zou op grond van deze bepaling de hiervoor bedoelde werkzaamheden kunnen bestempelen als “maatschappelijk onbetamelijk”, omdat in de Nederlandse samenleving nu eenmaal sprake is van opvattingen over de (betamelijke) hoogte van variabele beloning. Echter over de rechtvaardiging of betamelijkheid van een dergelijk hoog variabele beloningsstelsel kan in internationaal verband volkomen anders worden gedacht.

De ruime redactie van deze bepaling van artikel 13, vierde lid sub 4° Wtt 2018 zou op zijn minst moeten worden ingeperkt door te refereren naar een bredere normatieve omgeving, bijvoorbeeld de (niet in algemeen verbindende regelingen vastgelegde) standaarden die van tijd tot tijd door FATF en OESO worden vastgesteld.

Dat zou kunnen geschieden door de toets te verbreden en te richten naar de normen waarvoor de regelingen van het toezicht op de trustkantoren zijn geschreven, namelijk het vervullen van de poortwachter functie en voorkomen van het gebruik of misbruik van de Nederlandse financiële sector voor witwaspraktijken, terrorisme financiering of andere illegale activiteiten.

Holland Quaestor bepleit dan ook dat deze norm wordt gericht naar de standaarden die in internationaal verband worden ontwikkeld, zodat er ook opvattingen in de internationale verhoudingen worden meegewogen bij de beoordeling of bepaalde handelingen van trustkantoren zich verzetten tegen de betamelijkheid.

Holland Quaestor doet daarom het volgende voorstel tot aanpassing van de definitie “integriteitsrisico” van artikel 1 Wtt 2018:

“integriteitsrisico:

a. het risico van ontoereikende naleving van hetgeen bij of krachtens enig wettelijk voorschrift is bepaald;

*b. het risico van betrokkenheid van het trustkantoor of haar medewerkers bij handelingen die op een dusdanige wijze ingaan tegen ~~hetgeen volgens~~ **standaarden die door de Financial Action Task Force dan wel de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling zijn vastgesteld in het kader van de voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme, corruptie, belastingontduiking en andere***

~~*illegale praktijken het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, dat hierdoor het vertrouwen in het trustkantoor of in de financiële markten ernstig kan worden geschaad.*~~

Holland Quaestor doet voorts het volgende voorstel tot aanpassing van de regeling van artikel 13, vierde lid sub 4° Wtt 2018:

“het tegengaan van andere handelingen door het trustkantoor of haar werknemers, die op een dusdanige wijze ingaan tegen ~~hetgeen volgens~~ standaarden die door de Financial Action Task Force dan wel de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling zijn vastgesteld in het kader van de voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme, corruptie, belastingontduiking en andere illegale praktijken ~~het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt, dat hierdoor het vertrouwen in de onderneming of in de financiële markten ernstig kan worden geschaad.~~”

3 Verboden trustdiensten ex artikel 15 Wtt 2018

In artikel 15 Wtt 2018 is de delegatiegrondslag opgenomen voor de Minister van Financiën om trustdiensten aan te wijzen die niet door trustkantoren mogen worden verleend in bij of krachtens de AMvB aan te wijzen omstandigheden. Dit is een voor de trustsector verstrekkende regeling waar naar de opvatting van Holland Quaestor waarborgen zouden moeten worden gecreëerd om de trustsector te beschermen tegen maatregelen die de toets van proportionaliteit niet kunnen doorstaan.

Ten eerste meent Holland Quaestor dat de delegatiegrondslag zou moeten worden aangepast van “bij of krachtens algemene maatregel van bestuur” tenminste naar “bij algemene maatregel van bestuur”. Vanwege het feit dat Holland Quaestor meent dat er in de uitzonderlijke situatie dat een maatregel met spoed moet worden ingevoerd en dat belanghebbenden daaromtrent een rechtsmiddel zouden moeten kunnen uitoefenen, stelt Holland Quaestor voor dat de invoering van de maatregel niet per AMvB maar bij besluit van de Minister van Financiën wordt ingevoerd. Alsdan wordt ook mogelijk dat er een rechtsmiddel-regeling wordt getroffen, wat niet zou kunnen indien het wetgevingsinstrument van een AMvB zou worden gebruikt.

Daarmee wordt het treffen van een maatregel tot het invoeren van een verbod tot het verlenen van trustdiensten enerzijds voorbehouden aan de Kroon en kan een dergelijke maatregel bijvoorbeeld niet door middel van een toezichthouderregeling worden vastgesteld. In het licht van de evenwichtige toepassing van een dergelijke verregaande maatregel, meent Holland Quaestor dat deze bevoegdheid niet aan de toezichthouder zou mogen worden gedelegeerd.

Ten tweede meent Holland Quaestor dat er een wettelijke verankering zou moeten plaatsvinden ten aanzien van de omstandigheden waarin deze verregaande maatregel zou mogen worden toegepast. Daarbij zou gedacht kunnen worden aan het verbinden van deze maatregel aan de doelstelling die is verwoord in de MvT, namelijk dat sector brede ingrepen in de bedrijfsvoering van trustkantoren, verdedigbaar is vanwege verhoogde risico's betreffende de integriteit.

Ten derde meent Holland Quaestor dat de invoering van een dergelijke verregaande maatregel steeds zou moeten zijn onderworpen aan een redelijke overgangstermijn, om trustkantoren in staat te stellen op een ordentelijke wijze de dienstverlening terzake van de “verboden trustdiensten” af te bouwen of te staken.

In die gevallen waarin er sprake is van een noodzaak tot onmiddellijke ingreep door de Minister van Financiën, is er vanzelfsprekend geen aanleiding om dergelijke overgangsregelingen te treffen. Echter, voor die gevallen zouden trustkantoren of de trustsector rechtsmiddelen

moeten kunnen uitoefenen om het desbetreffende besluit van de Minister van Financiën te laten toetsen door een onafhankelijke rechter.

Tenslotte meent Holland Quaestor dat er aanleiding is om het treffen van maatregelen in de zin van artikel 15 Wtt 2018 te onderwerpen aan een overlegprocedure met de trustsector, mede vanwege de ingrijpende aard van de desbetreffende maatregel.

Al deze argumenten geven, naar de mening van Holland Quaestor, aanleiding om de redactie van artikel 15 Wtt 2018 aan te passen. Holland Quaestor stelt de volgende geredigeerde bepaling van artikel 15 Wtt 2018 voor:

In artikel 1 Wtt 2018 invoeren van een nieuwe definitie:

“Onze Minister”: de minister van Financiën;

Artikel 15

1. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur besluit van Onze Minister kan worden geregeld bepaald dat vanwege verhoogde risico's betreffende de integriteit van de financiële sector in Nederland bepaalde trustdiensten niet mogen worden verleend in bij of krachtens die maatregel dat besluit aan te wijzen omstandigheden. Terzake van de inwerkingtreding van het besluit zal Onze Minister in het hiervoor bedoelde besluit een overgangsregeling vaststellen, tenzij spoedeisende en klemmende redenen het vaststellen van een overgangsregeling verhinderen.

2. Onze Minister zal voorafgaand aan het vaststellen van de in het eerste lid bedoelde besluit overleg voeren met de toezichthouder en met de representatieve organisaties van trustkantoren met vestiging in Nederland over het voornemen om een besluit te nemen als bedoeld in het eerste lid.

3. In gevallen dat de spoedeisendheid van het vaststellen van het in het eerste lid bedoelde besluit in de weg staat aan het in het tweede lid bedoelde overleg, kunnen belanghebbenden terzake van het door Onze Minister genomen besluit in hoogste aanleg beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

4. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State behandelt de zaak met toepassing van afdeling 8.2.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht is van toepassing op de termijn voor het indienen van het beroepsschrift.

4 Artikel 21 Wtt 2018 Inspanningsverplichting

In artikel 21 Wtt 2018 wordt een nadere definitie gegeven van het in het kader van de cliëntenonderzoek voorgeschreven inspanningsverplichting. Deze inspanningsverplichting komt er op neer dat de voorgeschreven informatie moet worden vastgesteld met de aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid. In de MvT wordt deze maatstaf nog verder aangescherpt door daarin te stellen, dat:

“deze dient gericht te zijn op een inzicht dat met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid overeenkomst met de waarheid in absolute zin”

Holland Quaestor meent dat er in artikel 21 Wtt 2018 niet zozeer een inspanningsverplichting maar een resultaatsverplichting is gedefinieerd en schat in dat de regelingen in de praktijk niet werkbaar zullen zijn. In de (rechts)gebieden waarin waarschijnlijkheidsschalen worden gebruikt, (bijvoorbeeld in de kansberekening, in het strafrechtelijke (forensische) bewijsrecht of in het bestuursrecht), staat de “aan de zekerheid grenzende waarschijnlijk” op de een na hoogste trap van de waarheidsvinding. Daarna komt de absolute waarheid.

Holland Quaestor vraagt zich af wat het verschil is tussen een inspanningsverplichting en resultaatsverplichting in de zin van de Wtt 2018, zeker ook gezien de nadere uitleg die er in de MvT aan het in artikel 21 Wtt 2018 opgenomen begrippenstelsel is gegeven.

Holland Quaestor doet hierna een voorstel tot herformulering van de regeling van artikel 21 Wtt 2018 als volgt:

*Waar in dit hoofdstuk voor een aspect van het cliëntenonderzoek een inspanning is voorgeschreven, geldt dat het trustkantoor **ten aanzien van de voor dat aspect voorgeschreven informatie een zodanig onderzoek moet instellen dat de waarheid daaromtrent zo veel als redelijkerwijs mogelijk is wordt gevonden. ~~moet vaststellen met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid.~~***

Met dit geherformuleerde criterium, wordt van het trustkantoor een grote inspanning gevergd, maar tegelijkertijd is er een realistischer maatstaf gegeven voor de mate waarin ten aanzien van de desbetreffende informatie de waarheid in absolute zin kan worden gevonden.

5 Samenhang met de Wwft

Meer dan het geval is in de huidige redactie van de Wet toezicht trustkantoren is er in de Wtt 2018 voor gekozen om bepalingen die strekken tot uitvoering van de 4de Anti Witwas Richtlijn op zelfstandige wijze te regelen in de wettekst die voor de trustkantoren geldt. Daardoor zijn de desbetreffende normen van de Wtt 2018 losgekoppeld van de Nederlandse Wwft. Holland Quaestor vindt dat een goede ontwikkeling. Tegelijkertijd meent Holland Quaestor dat die gekozen aanpak verder zou moeten worden doorgevoerd, zodat er nog minder sprake zal zijn van de vraag welke wettelijke regeling de normen geeft voor bepaalde taken en verantwoordelijkheden.

Ook in de huidige redactie van de Wtt 2018 is het nog steeds niet duidelijk of bepaalde taken en verantwoordelijkheden voor trustkantoren nu zijn onderworpen aan de regelingen van de Wtt 2018, van de Wwft of beiden. Dat geldt met name voor de transactiemonitoring, bijvoorbeeld het bepaalde in artikel 27, eerste lid sub (c) Wtt 2018 en de daarmee verwante bepalingen in, onder meer, artikelen 31, 35 en 39 Wtt 2018. De teksten van de Wtt 2018 geven in feite een kader voor de transactiemonitoring, terwijl de in de Wwft opgenomen bepalingen voor transactiemonitoring veel diepgaander de taken en verantwoordelijkheden van de normadressant van die regelingen regelen. Te denken valt bijvoorbeeld aan de regeling van artikel 9 derde lid Wwft.

Dat geldt bijvoorbeeld ook voor het punt van het verlenen van een postadres of bezoekadres zonder dat een van de bijkomende werkzaamheden als bedoeld in de definitie trustdienst onder (b) 1° tot en met 5° worden verricht. Op grond van de uitleg die op pagina 15, zesde alinea MvT wordt gegeven, is de veronderstelling van de wetgever dat de domicilieverlener weliswaar geen trustdienst verleent, maar wel onder het bereik van de Wwft zou vallen. Dat punt zou toch in de definitieve versie van de MvT nader moeten worden uitgewerkt, met name ook omdat Holland Quaestor niet inziet hoe een dergelijke domiciliedienst past in de definitie van “zakelijke relatie” als bedoeld in artikel 1, eerste lid onder (g) Wwft. Hoe in het onderhavige geval dan toegekomen wordt aan het kwalificering van de domiciliëring als een “zakelijke relatie” in de zin van de Wwft is voor Holland Quaestor onduidelijk.

Dit punt geeft Holland Quaestor voorts aanleiding om nog nader in te zoomen op de kwestie van de in artikel 1 in de definitie “trustdienst” onder 2 sub 1° genoemde “met uitzondering van het verrichten van receptiewerkzaamheden”. In de huidige toezichtpraktijk wordt algemeen aangenomen dat het doorsturen van ontvangen post, zonder dat daar enige toegevoegde waarde door het trustkantoor wordt verleend, met andere woorden de ontvangen correspondentie wordt niet door het trustkantoor gelezen, en daaromtrent wordt niet geadviseerd, niet als een trustdienst wordt aangemerkt. Ten eerste zou Holland Quaestor in de

MvT een nadere verduidelijking willen doen opnemen dat het verwerken van correspondentie door middel van het inscannen en in elektronische vorm omzetten van die correspondentie ook niet wordt gezien als een trustdienst. Daarnaast viel het Holland Quaestor op dat er in de MvT, op pagina 15 voorlaatste en laatste regel is genoemd dat het doorsturen van correspondentie (naar de mening van Holland Quaestor) ten onrechte wordt gezien als het in artikel 1 in de definitie “trustdienst” onder 2 sub 1° bedoelde “het op privaatrechtelijk gebied verlenen van advies of het verlenen van bijstand”. Dit punt zou in de definitieve versie van de MvT moeten worden aangepast, omdat een en ander haaks staat op de huidige interpretatie en visie van de toezichthouder.

Voor de regelingen van Hoofdstuk 3 (ongebruikelijke transacties) en artikelen 35 Wwft geldt in elk geval dat deze niet zijn geregeld in de Wtt 2018, waardoor er steeds sprake zal zijn van een duale toepassing van deze wetgeving, die in feite hetzelfde normatieve kader beoogt te regelen, al is er voor trustkantoren sprake van een bredere reikwijdte van dat normatieve kader.

Holland Quaestor zou er een groot voorstander van zijn om alle regelingen van de Wwft die gelden voor trustkantoren en voorzover niet reeds nu opgenomen in de Wtt 2018, over te hevelen naar de Wtt 2018. Daardoor ontstaat een geconsolideerde en eenvormige tekst die ook voor de praktijk en het toezicht een helder uitgangspunt vormt.

In enkele uitzonderlijke gevallen zal het dan kunnen voorkomen dat trustkantoren naast het verlenen van trustdiensten (waar dan het eenvormige en volledige regime van de Wtt 2018 van toepassing is, inclusief de regelingen omtrent transactiemonitoring, melding ongebruikelijke transacties en opleidingsvereisten) ook nog andere niet trustdienst gerelateerde werkzaamheden verrichten. Het zal dan kunnen gaan op in het kader van het beheer door derden van Alternative Investment Funds of UCITS verlenen van aanpalende (bewaar-) werkzaamheden. Voor die werkzaamheden zal het dan evident zijn dat niet de bepalingen van de Wtt 2018, maar die van de Wwft van toepassing zijn en dat de Autoriteit Financiële Markten de bevoegde autoriteit is voor het toezicht op de naleving van de Wwft door het trustkantoor die ook nog andere niet als trustdiensten kwalificerende werkzaamheden verricht. Met andere woorden de consolidatie van alle regelingen van de Wwft wat betreft trustdiensten op één plaats, namelijk de Wtt 2018, geeft ook een duidelijke scheidslijn terzake van de (uitzonderlijke) gevallen dat daarnaast, wat betreft de anti-witwas en bestrijding van financiers van terrorisme ook de Wwft van toepassing is.

6 Rechtsvorm van een trustkantoor

In artikel 12 Wtt 2018 is bepaald dat een trustkantoor met zetel in Nederland hetzij de rechtsvorm van een naamloze vennootschap, hetzij een besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid, hetzij een Europese naamloze vennootschap heeft. Dit voorschrift is er met name op gericht om de governance en organisatie van trustkantoren aan hogere kwaliteitseisen te kunnen onderwerpen. Dergelijke eisen kunnen niet worden gesteld aan trustkantoren die zich zouden organiseren als niet rechtspersoonlijkheid bezittende eenmanszaken of naar Nederlands recht gecreëerde personenvennootschappen.

Holland Quaestor beveelt aan om aan de drie toegelaten rechtsvormen ook de rechtsvorm van een *Nederlandse coöperatie of rechtspersoonlijkheid bezittende vereniging* toe te voegen. Deze rechtsvormen kennen op grond van de bepalingen van Boek 2 Burgerlijk Wetboek voortvloeiende gelijkwaardige regelingen en organisatie waarborgen als het geval is voor de thans in het wetsvoorstel Wtt 2018 beschreven rechtsvormen.

Met name zal een dergelijke uitbreiding van de toegelaten rechtsvormen faciliteren dat trustkantoren die zich thans in de vorm van een eenmanszaak of personenvennootschap organiseren, samenwerkingsverbanden kunnen aangaan als gevolg van de te verwachten schaalvergroting van ondernemingen in de trustsector naar aanleiding van de Wtt 2018.

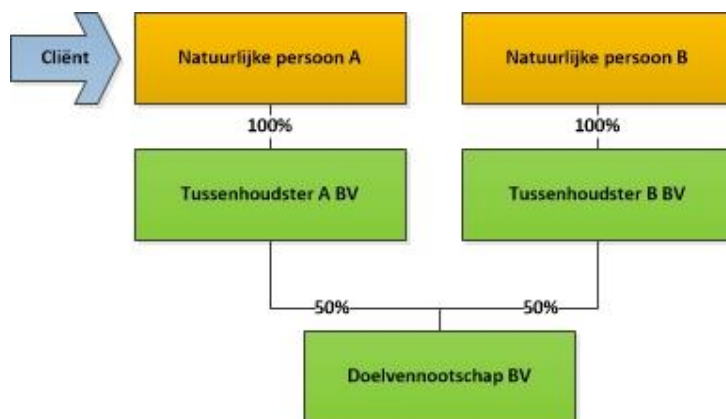
Dergelijke samenwerkingsverbanden kunnen een passend antwoord zijn op de te verwachten verhoging van de nalevingskosten, bijvoorbeeld door middel van gezamenlijke organisatie van de verplichte verbeteringen in de interne organisatie.

7 Definitie uiteindelijke belanghebbende en cliënt

7.1 Relatie uiteindelijk belanghebbende en cliënt

In de definitie van “uiteindelijk belanghebbende” van artikel 1 Wtt 2018 wordt diverse malen verwezen naar de “cliënt of de natuurlijke persoon voor wiens rekening een transactie of een activiteit wordt verricht” of naar de “cliënt”.

In verband met de reikwijdte van het in te stellen onderzoek, meent Holland Quaestor dat deze uit de 4de Witwasrichtlijn stammende definitie niet alle denkbare structuren die kunnen voorkomen in de dienstverlening van trustkantoren afdekt. Bijvoorbeeld dienstverlening door een trustkantoor in verband met de volgende organisatiestructuur:

Natuurlijke persoon B is in dit geval bijvoorbeeld een minderjarig kind van Natuurlijke persoon A. Om allerlei redenen zal, zolang het minderjarige kind niet handelingsbekwaam is, de ouder de relatie met het trustkantoor onderhouden. De cliëntovereenkomst wordt aangegaan met Natuurlijke persoon A, die daardoor als “cliënt” in de zin van de Wtt 2018 moet worden aangemerkt. Het trustkantoor verricht de volgende werkzaamheden voor de cliënt: (i) het zijn van bestuurder van Doelvennootschap BV te samen met Natuurlijke persoon A, het verschaffen van domicilie aan Doelvennootschap BV en het verzorgen van de administratie van Doelvennootschap BV.

Wanneer nu de definitie van “uiteindelijk belanghebbende” van artikel 1 wordt toegepast, komt men niet toe aan het kwalificeren van Natuurlijke persoon B als “uiteindelijk belanghebbende”. Dat zou in dit onderhavige geval wel de bedoeling moeten zijn, omdat de werkzaamheden van de doelvennootschap bij helfte voor rekening en risico van Natuurlijke persoon A en Natuurlijke persoon B worden gedreven.

De in de aanhef van de definitie beschreven reikwijdte, kan in het onderhavige geval niet worden toegepast, omdat er, ten eerste, geen sprake is van een eigendomsrelatie of zeggenschap van Natuurlijke persoon B in Natuurlijke persoon A die de cliënt is. Evenmin kan, ten tweede, gezegd worden dat Natuurlijke persoon B eigenaar is van of zeggenschap heeft over de natuurlijke persoon voor wiens rekening een transactie of activiteit wordt verricht.

Met de beschrijving onder (a) van de definitie (in het geval van vennootschappelijke entiteiten) kan in dit voorbeeld ook niet gekomen worden tot een kwalificatie van Natuurlijke persoon B als uiteindelijk belanghebbende. Dat heeft ermee te maken dat aangeknoopt wordt in die bepaling bij:

“de natuurlijke persoon die de uiteindelijke eigenaar is van of zeggenschap heeft over een juridische entiteit via het rechtstreeks of onrechtstreeks houden van een toereikend percentage van de aandelen of de stemrechten of van het eigendomsbelang in die entiteit met inbegrip van het houden van toonderaandelen, of via zeggenschap met andere middelen [...]”

Deze bepaling geeft echter nadere uitleg aan het in dat zinsverband gebruikte “rechtstreeks of onrechtstreeks houden van 25 procent plus één aandeel” met verwijzing naar de “cliënt”, in het onderhavige voorbeeld is dat Natuurlijke persoon A. Zoals hiervoor uiteengezet houdt Natuurlijke persoon B weliswaar een onrechtstreeks en volgens deze definitie kwalificerend aandelenbelang in de Doelvennootschap B, maar dat is niet het geval voor het houden van zeggenschap of eigendom in de cliënt.

Van een trust, stichting of personenvennootschap is in het onderhavige geval ook geen sprake. Op grond van de zelfstandige definitie van “uiteindelijke belanghebbende” kan in ieder geval niet worden geconcludeerd dat Natuurlijke persoon B een uiteindelijke belanghebbende is van de cliënt. Natuurlijke persoon B is uiteraard in dit voorbeeld de uiteindelijke belanghebbende (voor de helft) in de Doelvennootschap BV.

Ook met de Wtt 2018 regelingen die een aanvullende reikwijdte van het onderzoek naar de uiteindelijke belanghebbende creëren, wordt dit knelpunt niet ondervangen. Bijvoorbeeld is dat niet het geval voor artikel 22 Wtt 2018. Dat artikel verplicht trustkantoren om in het geval het trustkantoor de “uiteindelijk belanghebbende van een entiteit” dient vast te stellen, om ook ingevolge artikel 22, eerste lid Wtt 2018:

“ (a) De uiteindelijk belanghebbende van die entiteit vast te stellen

en

(b) De identiteit van de uiteindelijke belanghebbende van die entiteit te verifiëren.

en

(c) De hoedanigheid van uiteindelijk belanghebbende van de natuurlijke personen, bedoeld in de onderdelen a en b te verifiëren;

en

(d) Te onderzoeken of andere natuurlijke personen dan die bedoeld in de onderdelen a en b kwalificeren als uiteindelijke belanghebbende van die entiteit.”

In geen van deze uitbreidingen van het onderzoek wordt de hiervoor gegeven casus ondervangen. Bijvoorbeeld wanneer artikel 27 Wtt 2018 wordt toegepast zal er sprake zijn van een verplicht onderzoek naar de uiteindelijke belanghebbenden van de “cliënt” (zie artikel 27, tweede lid onder (b) Wtt 2018). De bepaling van artikel 22 Wtt 2018 spreekt over de “entiteit” en daar wordt voor de toepassing van artikel 27 Wtt 2018 de “cliënt” bedoeld. Dan zou het onderzoek ingevolge die bepalingen (wanneer dat wordt geprojecteerd op bovenstaande casus) zich dienen te richten op de “uiteindelijke belanghebbende” van Natuurlijke persoon A. Natuurlijke persoon B is echter geen uiteindelijke belanghebbende van Natuurlijke persoon A, de familieband kan niet worden vereenzelvigd met het zijn van “uiteindelijke belanghebbende” in de zin van artikel 1 Wtt 2018. Daardoor zal het bepaalde in artikel 22, eerste lid Wtt 2018 in dit geval geen hout snijden.

Ook wanneer ingezoomd wordt op de reikwijdte-uitbreiding van artikel 27, vierde lid Wtt 2018 dat bepaalt dat indien de cliënt niet de doelvennootschap of uiteindelijke belanghebbende van de doelvennootschap is, aanvullend onderzoek wordt gedaan naar die cliënt is er geen sprake van opheffing van het knelpunt. Zoals we in paragraaf 15.4 zullen betogen, betreft de vermelding van “doelvennootschap” in het vierde lid sub (c) een verschrijving en dient daar

“cliënt” te staan. Ook met artikel 27, vierde lid Wtt 2018 komt men niet toe aan het kwalificeren van Natuurlijke persoon B als “uiteindelijk belanghebbende”.

Holland Quaestor meent om die reden dat de definiëring van “uiteindelijk belanghebbende”, gezien de specifieke werkzaamheden van trustkantoren anders moet luiden dan de thans grotendeels uit de 4de Anti Witwas Richtlijn voortkomende definitie. Holland Quaestor doet daarbij de volgende aanbeveling tot aanpassing van de definitie “uiteindelijk belanghebbende” in artikel 1, aanhef en onder (a) Wtt 2018:

“uiteindelijk belanghebbende: natuurlijke persoon die de uiteindelijke eigenaar is van of zeggenschap heeft over de cliënt of de doelvennootschap of de natuurlijke persoon voor wiens rekening een transactie of activiteit wordt verricht, en waaronder ten minste wordt verstaan:

a) in het geval van vennootschapsrechtelijke entiteiten:

1°. de natuurlijke persoon die de uiteindelijke eigenaar is van of zeggenschap heeft over een juridische entiteit via het rechtstreeks of onrechtstreeks houden van een toereikend percentage van de aandelen of de stemrechten of van het eigendomsbelang in die entiteit met inbegrip van het houden van toonderaandelen, of via zeggenschap met andere middelen, waarbij het niet gaat om een op een gereguleerde markt genoteerde vennootschap die is onderworpen aan openbaarmakingsvereisten overeenkomstig het recht van de Unie, of aan gelijkwaardige internationale standaarden die een toereikende transparantie van eigendomsinformatie waarborgen. Voor de toepassing van dit onderdeel zijn een aandelenpositie van 25 procent plus één aandeel in de cliënt, of de doelvennootschap of een eigendomsbelang in de cliënt, of de doelvennootschap van meer dan 25 procent in handen van een natuurlijke persoon, een indicatie van directe eigendom. Een aandelenpositie van 25 procent plus één aandeel in de cliënt, of de doelvennootschap of een eigendomsbelang in de cliënt, of de doelvennootschap van meer dan 25 procent in handen van een vennootschapsrechtelijke entiteit die onder zeggenschap staat van een natuurlijke persoon of natuurlijke personen, of van meerdere vennootschapsrechtelijke entiteiten die onder zeggenschap staan van dezelfde natuurlijke persoon of natuurlijke personen, gelden als indicatie van indirecte eigendom;”

Wordt deze suggestie door de wetgever gevolgd, dan zou het aanbevelingswaardig zijn dat ook in artikel 27 Wtt 2018 nog een redactionele verandering wordt ingevoerd, namelijk in het tweede lid sub (b), wat als volgt zou moeten luiden:

“de uiteindelijk belanghebbende ~~van de cliënt~~ vast te stellen”

7.2 Aanknoping bij hoger leidinggevend personeel

In aanvulling op het bovenstaande wijst Holland Quaestor op het knelpunt van de uit de 4de Anti-Witwas Richtlijn voortvloeiende constructie van aanknoping bij het “hoger leidinggevend personeel” als bedoeld in de definitie van “uiteindelijk belanghebbende” van artikel 1 Wtt 2018, in die definitie onder sub 2°. Indien na “uitputting van alle mogelijke middelen” geregeld sub 1°, geen uiteindelijk belanghebbende in de vennootschapsrechtelijke entiteit kan worden geïdentificeerd dient te worden aangeknoopt bij het hoger leidinggevend personeel. Met name geldt hier, dat in de praktijk veel van de vennootschappelijke structuren een gelaagde opbouw kennen met meerdere tussenhoudstermaatschappijen, waarbij er in veel gevallen ook sprake is van een directievoering van die tussenhoudstermaatschappijen door (onder toezicht staande) trustkantoren. In dergelijke gevallen zou het in aanmerking nemen van één of meerdere van de trustkantoren die als directie optreden bij de tussenhoudstermaatschappij(en) als de “hoger leidinggevend personeel” haaks staan op de bedoelingen om te komen tot vaststelling wie de uiteindelijke belanghebbende is.

Holland Quaestor stelt voor dat op het niveau van de MvT een nadere verduidelijking komt dat in dergelijke gevallen, het aanknopen bij het “hogere leidinggevend personeel” uitsluitend dient plaats te vinden ten aanzien van de personen die direct geassocieerd zijn met de cliënt. Daarmee wordt een discussie voorkomen over de noodzaak om ook de tussenhoudstermaatschappijen en de daarin benoemde directies (zijnde de trustkantoren) te betrekken bij het onderzoek naar de uiteindelijk belanghebbenden.

8 Strekking of doel en beoogde aard

In de tekst van de Wtt 2018 wordt veelvuldig gerefereerd aan de begrippen “doel en beoogde aard”, bijvoorbeeld in de regeling van artikel 27, eerste lid onder (c), artikel 31, eerste lid onder (a), artikel 35, eerste lid onder (a) en artikel 39, eerste lid onder (a). Daarbij gaat het om de desbetreffende vennootschappelijke, trust of persoonsvennootschappelijke structuren die door een cliënt of andere belanghebbende zijn opgezet en waarbij het trustkantoor onderzoek moet instellen naar het “doel en beoogde aard”.

In de MvT wordt deze maatstaf die door trustkantoren moet worden aangelegd echter verruimd, doordat bij de toelichting omtrent de reikwijdte van de verplichtingen van bovengenoemde bepalingen wordt gerept over de “strekking van de zakelijke relatie”. Het gaat bijvoorbeeld om de passage aan de voet van pagina 5:

“Het inwinnen van informatie over het doel en de beoogde aard van de zakelijke relatie stelt een instelling in staat om eventuele risico’s die de dienstverlening aan de cliënt oplevert, in te schatten. Dit aspect van het cliëntenonderzoek is gericht op de – objectief vast te stellen - strekking van de zakelijke relatie.”

“Doel en beoogde aard” enerzijds en “strekking” anderzijds zijn verschillende begrippen en Holland Quaestor geeft bij voorbaat aan dat trustkantoren weliswaar een onderzoek kunnen instellen naar doel en beoogde aard, maar dat het onmogelijk zal zijn om voor iedere zakelijke relatie de strekking te kunnen vaststellen. Daarvoor zou namelijk een onderzoek naar de subjectieve wilsvorming van degenen die belang hebben bij de desbetreffende structuur moeten plaatsvinden. Een en ander is niet objectief vast te stellen, daar waar doel en beoogde aard van een zakelijke relatie wel is vast te stellen.

Holland Quaestor pleit er dan ook voor om in de definitieve versie van de MvT de verwijzingen naar “strekking van de zakelijke relatie” achterwege te laten.

9 Register van artikel 61 Wtt 2018-ontzeggingen

Op grond van artikel 61 Wtt 2018 (conform de bepalingen van de 4de Anti-Witwas Richtlijn) kan DNB overtreders van voorschriften gerangschikt in de zwaarste boetecategorie, en indien dat een rechtspersoon is de natuurlijke personen die tot de betrokken gedragingen opdracht hebben gegeven of daar feitelijk leiding aan hebben gegeven, de bevoegdheid ontzeggen om bij een Wwft-instelling bepaalde functies uit te oefenen.

Holland Quaestor meent dat er reden is om dergelijke ontzeggingen in een niet-openbaar register op te nemen dat raadpleegbaar zou moeten zijn door trustkantoren. Wanneer het organiseren van een dergelijk niet-openbaar register niet tot de mogelijkheden zou behoren, zouden trustkantoren een wettelijke bevoegdheid moeten krijgen om omtrent deze persoonsinformatie inlichtingen in te winnen bij DNB. Hiermee wordt ook wettelijk verankerd dat trustkantoren dergelijke privacygevoelige informatie mogen verkrijgen op grond van een wettelijke bevoegdheid, waardoor deze informatie door het trustkantoor wordt verwerkt in

overeenstemming met het legaliteitsbeginsel van artikel 6(1)(b) Verordening 2016 (EU) 2016/679.²

Op deze wijze wordt voorkomen dat trustkantoren in gesprek komen met kandidaten voor de invulling van een functie bij dat trustkantoor, terwijl er sprake is van een tijdelijke of permanente ontzegging van de bevoegdheid van de kandidaat om die functie uit te oefenen. Niet uitgesloten mag immers worden dat het om personen gaat, die niet aan de betrouwbaarheidstoetsing op grond van artikel 9(2) Wtt 2018 zullen zijn onderworpen. Daardoor zal het feit van de ontzegging van bevoegdheid ook niet getoetst worden bij een door DNB in te stellen betrouwbaarheidsonderzoek en in dat verband aan het licht komen.

10 Toegelaten uitbesteding van werkzaamheden

In artikel 14 Wtt 2018 is een raambepaling opgenomen terzake van de vereisten die trustkantoren dienen na te leven indien een trustkantoor werkzaamheden uitbesteedt aan een derde. In het bepaalde in het tweede lid van dat artikel wordt de delegatiegrondslag gegeven voor het vaststellen bij AMvB van werkzaamheden die niet door een trustkantoor mogen worden uitbesteed.

Sinds de invoering per 1 januari 2015 zijn trustkantoren verplicht om te werken met de risicobeheersingsmethode van “three lines of defence”, waarbij naast de verplicht gestelde organisatie van een compliance functie ook een verplicht te organiseren internal audit functie controlewerkzaamheden dient uit te voeren op de werkzaamheden van de compliance functie.

Uitbesteding van de internal audit functie en compliance functie door trustkantoren komt in de praktijk vaak voor. Middelgrote en kleine trustkantoren zullen vaak de compliance functie uitbesteden aan een externe compliance officer. Veelal vindt door deze middelgrote en kleinere trustkantoren daarnaast ook uitbesteding van de internal audit functie plaats. Ook sommige grotere trustkantoren besteden de internal audit functie uit, terwijl bij deze kantoren in de regel de compliance functie intern en binnen de eigen organisatie is gepositioneerd. Uitbesteding aan derde partijen vindt plaats vanwege de bij die derden beschikbare expertise en capaciteit.

Holland Quaestor merkt bij gelegenheid van deze consultatie reeds op, dat het ook in de toekomst toegelaten zou moeten zijn om de compliance functie of de internal audit functie of beide functies uit te besteden. In voorkomende gevallen zal Holland Quaestor bij de consultatie over de nog te verschijnen concept AMvB haar inbreng ook conform dit standpunt herhalen.

In de AMvB komen ook regels bij uitbesteding in verband met het toezicht en naleving van het ingevolge de Wtt 2018 bepaalde. Tevens komen in die AMvB regels in verband met de beheersing van risico's die verband houden met het uitbesteden van werkzaamheden. Tenslotte kunnen in de AMvB regels gesteld worden in verband met de verplichte inhoud van de tussen het trustkantoor en de inbestedende onderneming te sluiten overeenkomst.

Holland Quaestor gaat er van uit dat bij de in de AMvB te treffen regelingen, zoals het geval is in vergelijkbare regelingen voor financiële ondernemingen krachtens de Wft, zullen neerkomen op bevestiging dat trustkantoren, ook al besteden zij werkzaamheden uit, een eigen verantwoordelijkheid blijven houden en voorts dat aan de ondernemingen die de uit te besteden werkzaamheden verrichten kwaliteitseisen zullen worden gesteld.

² Verordening 2016 (EU) 2016/679 van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming).

11 Overdracht gehele of gedeeltelijke onderneming en vergunning

Het bepaalde in artikel 6, eerste lid sub (i) Wtt 2018 regelt het geval waarbij DNB de vergunning geheel of gedeeltelijk kan intrekken of beperken dan wel daaraan nadere voorschriften kan verbinden indien de vergunninghouder de onderneming ten behoeve waarvan de vergunning is verleend, geheel of gedeeltelijk overdraagt. Het moge duidelijk zijn dat bij een algehele overdracht van de onderneming sprake is van een gerechtvaardigde intrekking van de verleende vergunning. Echter ten aanzien van een gedeeltelijke overdracht vraagt Holland Quaestor zich of niet een te ruime bevoegdheid aan DNB toekomt. Is het wenselijk dat in die gevallen de vergunning geheel of gedeeltelijk wordt ingetrokken of beperkt dan wel daaraan nadere voorschriften worden verbonden, zonder dat er een materialiteitscriterium moet worden toegepast om tot het nemen van die beslissing over te gaan?

Holland Quaestor beveelt om die reden aan om dit voorschrift aan te passen als volgt:

“1. De toezichthouder kan een door hem verleende vergunning wijzigen, geheel of gedeeltelijk intrekken of beperken, dan wel daaraan nadere voorschriften verbinden, indien:

*de vergunninghouder de onderneming ten behoeve waarvan de vergunning is verleend, geheel of ~~gedeeltelijk~~ **in belangrijke mate** overdraagt;”*

Overigens zou Holland Quaestor er voorstander van zijn dat ingeval een trustkantoor een juridische fusie aangaat met een andere vennootschap, alsdan sprake is van het behoud van de vergunning, anders dan thans is geregeld in artikel 2 Wtt 2018. Een dergelijke overgang van een vergunning bij een overgang onder algemene titel is voor financiële ondernemingen die zijn onderworpen aan de Wft wel mogelijk.

12 Vrijwaring bij onderlinge informatie-uitwisseling ex artikel 73 Wtt 2018

Op grond van artikel 73 Wtt 2018 zullen trustkantoren verplicht zijn om bij elkaar inlichtingen in te winnen over eventuele dienstverlening door trustkantoren aan cliënten die naar een ander trustkantoor wensen over te stappen of die gebruik wensen te maken van de diensten van meerdere Nederlandse trustkantoren. Deze inlichtingen dienen met name ook het zich voltrekken van integriteitsrisico's bij de dienstverlening door het ander trustkantoor te betreffen.

In de regel zullen trustkantoren op grond van hun overeenkomst van opdracht met de cliënt, gehouden zijn aan het waarborgen van vertrouwelijkheid. De in artikel 73 Wtt 2018 uit te voeren verplichting kan leiden tot het schenden van die contractuele vertrouwelijkheidsverplichtingen. Tegen dergelijke, op grond van naleving van een wettelijke verplichting veroorzaakte contractbreuk dienen de trustkantoren te worden beschermd.

Holland Quaestor beveelt aan dat in de Wtt 2018 een wettelijke vrijwaringsregeling wordt opgenomen die vergelijkbaar is met de bepaling van artikel 20(1) en (2) Wwft in verband met de meldingen op grond van artikel 16 Wwft aan de Financiële inlichtingen eenheid. Deze vrijwaring dient de trustkantoren die te goeder trouw uitvoering geven aan de bepaling van artikel 73 Wtt 2018 te beschermen tegen aansprakelijkheidsclaims van derden, waaronder hun cliënten.

Holland Quaestor beveelt aan dat indien de wetgever deze aanbeveling in overweging neemt, dat de redactie van de vrijwaringsregeling gelijklopend is aan de beide artikelleden van de bepaling van artikel 20 Wwft, zodat niet alleen het trustkantoor beschermd wordt tegen aansprakelijkheidsclaims, maar ook de natuurlijke personen die namens het trustkantoor uitvoering geven aan de bepaling van artikel 73 Wtt 2018.

13 Overgangsregeling

Artikel 79 Wtt 2018 geeft de grondslag voor de vaststelling van overgangsregelingen betreffende de bepalingen van de Wtt 2018. In de MvT wordt daaromtrent op pagina 57 aangegeven dat het voornemen bestaat om ten aanzien van (nog nader in de definitieve tekst van de MvT te specificeren) bepalingen een overgangstermijn van zes (6) maanden vast te stellen.

Holland Quaestor meent dat er aanleiding is om die voorgenomen overgangstermijn van zes maanden te heroverwegen en in de plaats daarvan een overgangstermijn van tenminste twaalf maanden na de inwerkingtreding van de Wtt 2018 in acht te nemen. Dat zou met name moeten gelden voor de navolgende bepalingen die leiden tot een verzwaring van de naleving van voorschriften in vergelijking met de huidige wet- en regelgeving:

- ❖ De regeling van **artikel 10 Wtt 2018** betreffende de invoering van het vier-ogen principe en de verplichting twee dagelijks beleidsbepalers aan te stellen. In elk geval zal dienen te worden gewaarborgd dat de op grond van artikel 9 Wtt 2018 te volgen toetsingsprocedures bij DNB voor de nieuw te benoemen dagelijks beleidsbepalers adequaat zijn afgestemd op een overgangsregeling. Zo niet, dan zullen trustkantoren niet in staat zijn om tijdig aan dit voorschrift te kunnen voldoen;
- ❖ De regeling van **artikel 12 Wtt 2018** betreffende de verplichte rechtsvorm van trustkantoren. In enkele gevallen in de praktijk zal dit een significante reorganisatie van ondernemingen vergen en bovendien zal dit wellicht nopen tot het aanvragen van nieuwe vergunningen als trustkantoor. Immers, verleende vergunningen als trustkantoor zijn ingevolge artikel 2 Wtt 2018 niet overdraagbaar. Bovendien speelt hier dat het bepaalde van artikel 6, eerste lid sub (i) Wtt kan leiden tot intrekking van de vergunning door DNB bij een gehele of gedeeltelijke overdracht van een bestaande onderneming. Indien bestaande trustkantoren met vergunning besluiten hun organisatie in te brengen in een juridische entiteit die wel voldoet aan de eisen van artikel 12 Wtt 2018, kan dat nopen tot een gang naar DNB voor het verkrijgen van een nieuwe vergunning;
- ❖ De regeling van **artikel 14 Wtt 2018** betreffende de uitbesteding van werkzaamheden aan derden. Naar mag worden verwacht zal op het niveau van de op grond van het derde lid van die bepaling nog vast te stellen AMvB een regeling komen die vergelijkbaar is met de regelingen die gelden voor financiële ondernemingen in de zin van de Wft. De ervaring bij de invoering van de Wft-voorschriften terzake van uitbesteding van werkzaamheden heeft geleerd, dat het treffen van de desbetreffende organisatorische en juridische regelingen in het kader van uitbesteding van werkzaamheden (zeker als het gaat om bestaande afspraken met inbestedende derde-partijen), een ingewikkeld en tijdrovend proces is;
- ❖ Het voorschrift van **artikel 17, tweede lid Wtt 2018** betreffende de bescherming van rechten van doelvennootschappen of derden van gelden of geldswaarden die door een trustkantoor worden beheerd. De implementatie van het desbetreffende voorschrift door trustkantoren zal in veel gevallen een heroverweging vergen van de wijze waarop derdengelden momenteel worden beheerd, gezien de thans in de praktijk voorkomende modellen. Op grond van de regelingen van artikel 23 en 24 Vrijstellingsregeling Wft kunnen trustkantoren het beheer van cliëntengelden op twee wijzen verzorgen, hetzij door middel van boeking op een kwaliteitsrekening hetzij door middel van het gebruik van stichtingen derdengelden. Artikel 17, tweede lid Wtt 2018 noopt tot een heroverweging van de gebruikte modellen, in zoverre dat ook gelden of geldswaarden die worden verkregen via doorstroomvennootschappen onder het bereik van de derdengelden-bescherming als bedoeld in artikelen 23 en 24 Vrijstellingsregeling Wft moeten worden gebracht. Een en ander zal in veel gevallen de reorganisatie van de rekeningenstructuur bij de desbetreffende banken vergen.

Dergelijke veranderingen kennen een lange doorlooptijd, mede gezien de strenge eisen die banken stellen aan het verlenen van diensten aan trustkantoren en in het kader van derdengelden;

- ❖ Toepassing van de regelingen van **artikelen 22, tweede lid, 28, 32, 36, 40, 42, tweede lid** (indien deze bepaling wordt gehandhaafd), **43, derde lid** in verbinding met **artikel 21 Wtt 2018** betreffende de inspanningsverplichting. In genoemde bepalingen is geregeld ten aanzien van welke onderdelen van het onderzoek naar cliënten, doelvennootschappen, uiteindelijk belanghebbenden, of de vermogenspositie afkomstig is uit legitieme bron en dergelijke meer een inspanningsverplichting moet worden geleverd. De consequentie van deze regeling is dat ten aanzien van de andere onderdelen van het cliënt, structuur en transactie onderzoek een resultaatsverplichting zal gelden. Trustkantoren zullen om die reden alle aangehouden bestaande cliënt- en dienstverleningsdossiers moeten doorlichten met het oog op het aanleggen van de toets of er in individuele gevallen daadwerkelijk sprake is van de wettelijke verplichte behaalde resultaten in die gevallen waar niet kan worden volstaan met een inspanningsverplichting. Trustkantoren zullen door DNB kunnen worden afgerekend op het behaalde resultaat terzake van onderdelen van de cliënt- en dienstverleningsdossiers en bij gebrek aan dat resultaat, zullen kunnen worden geconfronteerd met de aanzienlijk verzwaarde bestuurlijke sancties in het nieuwe regime van de Wtt 2018. Om die reden dienen trustkantoren te kunnen beschikken over een redelijke overgangstermijn voor de invoering van deze verzwaarde verplichtingen.
- ❖ Het voorschrift van **artikel 27 Wtt 2018** betreffende het verkrijgen van een fiscale of juridische opinie omtrent de strekking waarmee de structuur van de groep waartoe de doelvennootschap behoort is opgezet. Dit voorschrift vergt het organiseren van juridisch of fiscaal advies dat een bredere reikwijdte kent dan in de regel in de praktijk wordt gevraagd door trustkantoren. Immers, trustkantoren concentreren zich in hun werk vooral op de achtergronden van het gebruik van Nederlandse entiteiten in een bepaalde eigendomsstructuur, niet ook de organisatie van de wereldwijde groep entiteiten waartoe de doelvennootschap behoort. Het uitbreiden van de onderbouwing met juridische of fiscale opinies ook naar de alomvattende structuur, zal tijd vergen, waardoor de beoogde overgangstermijn van een half jaar tekort schiet.

14 Diverse verbetervoorstellen

In deze slotparagraaf van de inbreng van Holland Quaestor volgen nog enkele voorstellen tot verbetering van de concept tekst van het wetsvoorstel:

14.1 Definiëring van “vestiging”

In de Wtt 2018 wordt regelmatig gebruik gemaakt van het begrip “vestiging”. In de MvT wordt daarover op pagina 18 gerefereerd naar de interpretatie van dit begrip in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (“VWEU”). Het begrip vestiging is echter ook gebruikt in gevallen waarin gesproken wordt over activiteiten door ondernemingen met zetel buiten de EU. Om die reden zou het aan te bevelen zijn om terzake van de definiëring van het belangrijke begrip “vestiging” een duidelijk aanknopingspunt in de wettekst zelf op te nemen. Holland Quaestor beveelt de volgende tekst voor een in artikel 1 op te nemen definitie aan:

“vestiging: een vestiging als bedoeld in artikel 49 en volgende Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en daarmee gelijk te stellen definities volgens het recht van derde landen buiten de Europese Unie voor zover die definities geen vernauwing van het begrip vestiging betreffen”

14.2 Toestemmingsvereiste van artikel 7, eerste lid onder (d) Wtt 2018

In artikel 7, eerste lid onder (d) Wtt 2018 is opgenomen dat trustkantoren bij een voorgenomen wijziging van de naam, het adres en de statutaire zetel en, indien van toepassing, de naam en het adres van de bijkantoren daarvan voorafgaand aan de toezichthouder een schriftelijke mededeling dienen te doen. De desbetreffende wijziging mag ingevolge artikel 7, tweede lid Wtt 2018 niet worden doorgevoerd dan na toestemming van de toezichthouder.

Holland Quaestor meent dat deze verplichting voor trustkantoren niet proportioneel is en dat het de vraag is welk belang gediend wordt met een dergelijke zware verplichting. Dat geldt in elk geval voor de naamswijziging en de adreswijziging van het trustkantoor of haar bijkantoren. Maar ook ten aanzien van de verplaatsing van de zetel meent Holland Quaestor dat er een te zware verplichting wordt gelegd op de trustkantoren wanneer er sprake is van een zetelverplaatsing binnen Nederland. Dergelijke wijzigingen zouden moeten worden gevat onder de meldingsplichtige feiten van artikel 7, derde lid Wtt 2018.

Voor een zetelverplaatsing naar het buitenland begrijpt Holland Quaestor dat daarvoor een toestemmingsprocedure dient te gelden.

Holland Quaestor stelt dan ook voor om de tekst van artikel 7, eerste lid sub (d) Wtt 2018 als volgt aan te passen:

d. de naam, het adres en de statutaire zetel van het trustkantoor voor zover deze buiten Nederland wordt verplaatst en, indien van toepassing, de naam en het adres van zijn bijkantoren;

De redactie van artikel 7, derde lid Wtt 2018 zou dienovereenkomstig moeten worden aangepast door een nieuwe subparagraaf (e) toe te voegen als volgt:

e. de naam, het adres en de statutaire zetel van het trustkantoor voor zover die zetel binnen Nederland wordt verplaatst en, indien van toepassing, de naam en het adres van zijn bijkantoren.

14.3 Openbaar register van trustkantoren ingevolge artikel 8 Wtt 2018

In het bepaalde in artikel 8 Wtt 2018 is een doublure gesloten betreffende de vermelding van eventueel aan de vergunning of ontheffing verbonden voorschriften en gestelde beperkingen. Deze tekst wordt zowel in de aanhef van het eerste lid gehanteerd als in het bepaalde in het tweede lid, sub (d). Het voorstel is om het bepaalde in het eerste lid aan te passen als volgt:

1. *Er is een openbaar register dat wordt gehouden door de toezichthouder en in ieder geval wordt gepubliceerd op een daartoe geschikte website. De toezichthouder draagt zorg voor het goed functioneren van het register en verricht de inschrijving en doorhaling daarin op zodanige wijze dat uit het register is op te maken vanaf welk tijdstip ingeschreven trustkantoren trustdiensten mogen verrichten, ~~met inbegrip van de eventueel aan de vergunning of de ontheffing verbonden voorschriften en gestelde beperkingen~~, alsmede de staat van de zetel.*

14.4 Betrouwbaarheidstoetsing ingevolge artikel 9 Wtt 2018

In artikel 9, derde lid Wtt 2018 is de regeling opgenomen voor de betrouwbaarheidstoetsing van personen die reeds eerder zijn onderworpen aan een dergelijke toetsing waarvan bij gelegenheid van die toetsing is vastgesteld dat de betrouwbaarheid buiten twijfel staat. In deze bepaling is verwezen naar de vaststelling door "een toezichthouder voor de toepassing van deze wet".

Holland Quaestor bepleit dat deze verwijzing wordt aangepast zodanig dat betrouwbaarheidstoetsingen die met goed gevolg zijn verricht in het kader van andere in Nederland toepasselijke wetgeving (waarbij met name aan de Wft moet worden gedacht),

eveneens kunnen leiden tot het achterwege laten van een hernieuwde betrouwbaarheidstoetsing. Zulks is momenteel ook bestaande praktijk bij het toezicht door DNB op trustkantoren.

Holland Quaestor doet de volgende aanbeveling voor de redactie van artikel 9, derde lid Wtt 2018:

De betrouwbaarheid van een persoon als bedoeld in het tweede lid staat buiten twijfel wanneer dat eenmaal door ~~een~~ de toezichthouder voor de toepassing van deze wet of een andere bevoegde autoriteit in Nederland voor de toepassing van een in Nederland geldende wet of de Europese Centrale Bank is vastgesteld, zolang niet een wijziging in de relevante feiten of omstandigheden een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.

Op grond van de bovenstaande aanbeveling verdient het volgens Holland Quaestor eveneens aanbeveling om de redactie van de overgangsregeling van artikel 76, eerste lid Wtt 2018 aan te passen, als volgt:

1. Indien de toezichthouder op grond van artikel 4, onderdeel a, van de Wet toezicht trustkantoren of een andere bevoegde autoriteit in Nederland voor de toepassing van een in Nederland geldende wet of de Europese Centrale Bank de betrouwbaarheid heeft vastgesteld van een persoon als bedoeld in artikel 9, tweede lid, staat de betrouwbaarheid van die persoon buiten twijfel, zolang niet een wijziging in de relevante feiten of omstandigheden een redelijke aanleiding geeft tot een nieuwe beoordeling.

Holland Quaestor verwijst uitdrukkelijk naar “een andere bevoegde autoriteit” en niet expliciet naar de Autoriteit Financiële Markten, omdat niet ondenkbaar is dat ook sprake is van betrouwbaarheidstoetsingen door DNB in zijn hoedanigheid van toezichthouder uit hoofde van andere wetgeving, zoals de Pensioenwet of de Wft. De definitie van “toezichthouder” van artikel 1 Wtt 2018 dekt naar de mening van Holland Quaestor uitsluitend af de bevoegdheid van DNB in het kader van de toepassing van de Wtt 2018. De toevoeging van de Europese Centrale Bank houdt verband met de toetsingen van bestuurders of commissarissen van significante banken in het kader van het Single Supervisory Mechanism.

14.5 Artikel 12, tweede lid sub (b) Wtt 2018

In artikel 12, tweede lid, sub (b) Wtt 2018 moet het dubbel gebruikte begrip “bevoegd” worden geschrapt.

14.6 Artikel 18 Wtt 2018 inzake incidentmelding

Artikel 18 Wtt 2018 regelt de procedure bij het zich voltrekken van incidenten bij een trustkantoor. Wat een “incident” is in de zin van deze bepaling wordt overgelaten aan het desbetreffende trustkantoor. In de MvT wordt echter ervoor gewaarschuwd dat trustkantoren omtrent de definitie “incident” niet een te nauwe opvatting mogen hanteren. In de MvT worden daarbij voorbeelden gegeven van incidenten die volgens de wetgever moeten leiden tot een melding aan DNB.

Holland Quaestor zou ervoor willen pleiten dat trustkantoren een onderscheid zouden moeten kunnen maken tussen de lichtere en de zwaardere incidenten. Lichte incidenten zouden moeten worden toevertrouwd aan een incidentenregister dat steeds ter inspectie van DNB en andere bevoegde autoriteiten beschikbaar wordt gehouden. Voor de zwaardere incidenten zou dan de verplichting moeten gelden tot onverwijde melding. In dit verband stelt Holland Quaestor de navolgende redactie van artikel 18 Wtt 2018 voor:

1. **Een trustkantoor met zetel in Nederland houdt van alle incidenten een register bij dat steeds ter beschikking staat ter inspectie door de toezichthouder en andere bevoegde autoriteiten.**
2. Een trustkantoor met zetel in Nederland informeert de toezichthouder onverwijld omtrent incidenten **die een ernstige bedreiging vormen voor de integere of beheerste bedrijfsvoering.**
3. Een trustkantoor met zetel in Nederland neemt naar aanleiding van een incident passende maatregelen die zijn gericht op het beheersen van de opgetreden risico's en het voorkomen van herhaling.
4. Een trustkantoor met zetel in Nederland draagt zorg voor de administratieve vastlegging van incidenten en de maatregelen, bedoeld in het tweede lid.
5. Bij algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld omtrent de informatie die een trustkantoor verstrekt aan de toezichthouder bij een melding als bedoeld in het ~~eerste~~ **tweede** lid.

14.7 Artikel 27, derde lid onder (d) zeggenschapsstructuur

In artikel 27, derde lid onder (d) Wtt 2018 is de verplichting opgenomen om de eigendomsstructuur en de formele zeggenschapsstructuur van de doelvennootschap, alsmede de relevante delen van de structuur van de groep waartoe de doelvennootschap behoort vast te stellen.

In het geval een trustkantoor diensten verleent aan een cliënt waarvan de (uiteindelijke) houdstermaatschappij is genoteerd op een gereguleerde markt is er vaak sprake van complexe groepsstructuren. Deze groepsstructuren zijn echter reeds in het kader van de verplichte openbaarmakingsverplichtingen van de beursgenoteerde onderneming bekend. Het als resultaatsverplichting opnieuw in kaart brengen van die eigendomsstructuur en de formele zeggenschapsstructuur van de doelvennootschap, wanneer het om een groep gaat waarvan een uiteindelijke moedermaatschappij beursgenoteerd is, heeft geen toegevoegde waarde. Het trustkantoor zou in dergelijke gevallen moeten kunnen volstaan met het verzamelen van de door de cliënt aangereikte (openbaar gemaakte) documenten waaruit de desbetreffende eigendomsstructuur en formele zeggenschapsstructuur van de doelvennootschap blijkt.

Eenzelfde pleidooi wil Holland Quaestor houden voor gevallen waarbij diensten worden verleend aan doelvennootschappen of cliënten die onderdeel zijn van een groep waarop door de autoriteiten voor de financiële markten toezicht wordt gehouden. Bij op de internationale financiële markten actieve groepen is vaak sprake van een ingewikkelde groepsstructuur, bijvoorbeeld omdat er sprake is van in verschillende jurisdicties uitgeoefend toezicht.

De verplichtingen uit hoofde van dat toezicht leiden er vaak toe dat de desbetreffende financiële ondernemingen zich als een gelaagd conglomeraat organiseren. Aangezien in die gevallen reeds sprake is van een door de desbetreffende autoriteiten uitgeoefend toezicht op het gehele conglomeraat, zou het geen toegevoegde waarde hebben indien een trustkantoor als resultaatsverplichting die eigendomsstructuur en de formele zeggenschapsstructuur van de doelvennootschap opnieuw in kaart moet brengen.

Om die reden stelt Holland Quaestor voor om de redactie van artikel 27, derde lid onder (d) Wtt 2018 als volgt aan te passen:

*de eigendomsstructuur en de formele zeggenschapsstructuur van de doelvennootschap, alsmede de relevante delen van de structuur van de groep waartoe de doelvennootschap behoort vast te stellen, **behoudens in het geval een vennootschap die aan het hoofd staat van de groep waartoe de doelvennootschap behoort een beursnotering heeft op een van de erkende effectenbeurzen gevestigd in een land dat participeert in het evaluatieprogramma van de International Organization of Securities Commissions of een groep waarin een of meerdere***

entiteiten onder financieel toezicht staan van de bevoegde autoriteiten in een van de lidstaten van de Europese Economische Ruimte of van bevoegde autoriteiten in andere lidstaten van de G20.

14.8 Artikel 27, vierde lid Wtt 2018

In artikel 27, vierde lid Wtt 2018 staan de regelingen voor het onderzoek naar de uiteindelijke "cliënt" indien deze niet dezelfde is als de doelvennootschap. In (c) van dat artikellid staat naar de mening van Holland Quaestor een schrijffout. Holland Quaestor beveelt aan om dit te corrigeren als volgt:

4. Indien de cliënt niet de doelvennootschap of de uiteindelijk belanghebbende van de doelvennootschap is, stelt aanvullend onderzoek het trustkantoor in staat om:

a. het risicoprofiel van de cliënt vast te stellen;

b. indien de cliënt een rechtspersoon is:

1°. de eigendomsstructuur en de formele zeggenschapsstructuur van de cliënt vaststellen;

2°. inzicht te verwerven in de feitelijke zeggenschapsstructuur van de cliënt;

c. de uiteindelijk belanghebbende van de ~~doelvennootschap~~ **cliënt** vast te stellen.

14.9 Artikel 37 Wtt 2018 verkoop rechtspersonen

In artikel 37 Wtt 2018 regelende de onderzoeksverplichtingen van trustkantoren bij de verkoop van vennootschappen is een aantal keren ten onrechte het begrip "groepsentiteit" gebruikt in plaats van het in artikel 1 Wtt 2018 gedefinieerde begrip "groepsinstelling". Holland Quaestor beveelt aan om de volgende wijzigingen in te voeren:

1. Bij verkoop van rechtspersonen gaat het trustkantoor geen zakelijke relatie aan en het verleent geen trustdienst, voordat:

a. het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor onderzoek heeft uitgevoerd als bedoeld in artikel 35, en dit onderzoek heeft geleid tot de daar bedoelde resultaten;

b. het trustkantoor voldoet aan artikel 45, eerste lid.

2. Bij bemiddeling bij verkoop van rechtspersonen gaat het trustkantoor geen zakelijke relatie aan en het verleent geen trustdienst, voordat:

a. indien de cliënt beoogd koper is, het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor onderzoek heeft uitgevoerd als bedoeld in artikel 35, eerste, tweede en derde lid, dit onderzoek heeft geleid tot de daar bedoelde resultaten en het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor voldoet aan artikel 45, eerste lid;

b. indien de cliënt beoogd verkoper is, het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor onderzoek heeft uitgevoerd als bedoeld in artikel 35, eerste, tweede en vierde lid, dit onderzoek heeft geleid tot de daar bedoelde resultaten en het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor voldoet aan artikel 45, eerste lid.

3. Bij bemiddeling bij verkoop van rechtspersonen brengt het trustkantoor geen overeenkomst tot stand tussen de cliënt en de wederpartij van de cliënt voordat het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor voldoet aan het derde lid en, indien de cliënt beoogd verkoper of beoogd koper is, het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor onderzoek heeft uitgevoerd

*als bedoeld in artikel 35, derde lid, onderscheidenlijk vierde lid, dit onderzoek heeft geleid tot de daar bedoelde resultaten en het trustkantoor of een ~~groepsentiteit~~ **groepsinstelling** van het trustkantoor voldoet aan artikel 45, eerste lid.*

14.10 Artikel 42 Wtt 2018 bevat een doublure

In artikel 42 Wtt 2018 is een van de bijzondere gevallen geregeld waarin aanvullende onderzoeksverplichtingen worden opgelegd aan trustkantoren. In artikel 42 Wtt 2018 betreft het de situatie van een cliënt die handelt als “trustee” van een door een insteller ingestelde (buitenlandse) trust.

Holland Quaestor meent dat het bepaalde in artikel 42 Wtt 2018 geen toegevoegde waarde heeft in het licht van de voorschriften van artikelen 26, 27, 28 en 29 Wtt. In die laatstgenoemde bepalingen is reeds geregeld welke onderzoeksverplichtingen bestaan ten aanzien van dienstverlening aan doelvennootschappen. In het geval van een cliënt die optreedt als trustee —trustees van naar buitenlands recht gevestigde trusts zijn in de regel rechtspersonen, bijvoorbeeld besloten vennootschappen opgericht naar het recht dat van toepassing is op de trust —, is er sprake van dienstverlening aan een doelvennootschap. De regelingen van artikelen 26, 27, 28 en 29 Wtt 2018 nopen reeds tot het ontleden van de gehele trust, inclusief de identificatie en verificatie van de identiteit van de insteller, protector en uiteindelijk belanghebbenden. Dit vloeit nu eenmaal voort uit de definitie sub (b) van “uiteindelijk belanghebbende” van artikel 1 Wtt 2018.

Het schrappen van artikel 42 Wtt 2018 zou geenszins tot een vermindering van de onderzoeksverplichtingen van trustkantoren leiden, in het licht van de regelingen van artikelen 26, 27, 28 en 29 Wtt. Voor de zeldzame gevallen waarin de “trustee” in een naar buitenlands recht ingestelde trust een natuurlijke persoon is, zou aan het bepaalde in artikel 1 Wtt 2018 nog een derde lid kunnen worden toegevoegd als volgt:

- 3. Voor zover bepalingen van deze wet regelingen betreffen gericht op doelvennootschappen en de desbetreffende activiteit van doelvennootschap wordt uitgeoefend door een natuurlijke persoon of personen, richten, voor zover van toepassing, deze regelingen zich tevens tot die natuurlijke persoon of personen.**

14.11 Artikel 52 Wtt 2018 bevat een doublure

In artikel 52 Wtt 2018 is een regeling opgenomen voor, kort gezegd, de informatie die DNB kan opvragen in het kader van de informatie-uitwisseling door DNB met buitenlandse autoriteiten of volkenrechtelijke instanties. Holland Quaestor meent dat die materie reeds is geregeld in artikel 51, eerste lid Wtt 2018. Informatie die uit hoofde van artikel 51, eerste lid 2018 is verkregen zou dan vervolgens op grond van het bepaalde in artikel 62 Wtt met de desbetreffende autoriteiten of volkenrechtelijke instellingen kunnen worden uitgewisseld.

Daarbij komt dat de bepaling van artikel 52 Wtt 2018 een aantal van de waarborgen die artikel 62 Wtt 2018 regelt niet kent, zoals bijvoorbeeld de voorwaarde dat informatie-uitwisseling niet plaats vindt indien dit niet kan geschieden op basis van wederkerigheid.

Holland Quaestor stelt om die reden dan ook voor om artikel 52 Wtt 2018 in zijn geheel te schrappen.

14.12 Artikel 64, derde lid sub (b) Wtt 2018

Tussen “indien die buitenlandse instantie” en “op een andere wijze” invoegen van het woord “**niet**”.

14.13 Artikel 68, zesde lid Wtt 2018

In het zesde lid van artikel 68 Wtt 2018 wordt gebruik gemaakt van de onduidelijke bewoordingen “op de website van de personen als bedoeld in het eerste lid”. Holland Quaestor beveelt aan om dit te wijzigen naar:

“[...] op de website van de toezichthouder.”

15 Vrijstellingsregeling Wtt

Hoezeer dit buiten het kader valt van deze consultatie, wenst Holland Quaestor op deze plaats haar standpunt te geven omtrent de huidige vrijstellingsregeling Wet toezicht trustkantoren. De Minister van Financiën zal uit hoofde van de bepaling van artikel 4, eerste lid Wtt 2018 geheel of gedeeltelijk vrijstelling verlenen van de vergunningplicht van artikel 3 Wtt 2018. Deze delegatiegrondslag geeft de Minister van Financiën de bevoegdheid om een vrijstellingsregeling vast te stellen. Holland Quaestor bepleit dat de huidige tekst van de Vrijstellingsregeling Wet toezicht trustkantoren³ zoveel als mogelijk wordt gehandhaafd.

Holland Quaestor veronderstelt dat de Vrijstellingsregeling Wet toezicht trustkantoren opnieuw zal moeten worden vastgesteld omdat de delegatiegrondslag opgenomen in de Wet toezicht trustkantoren zal komen te vervallen bij het intrekken van deze wet ter vervanging door de Wtt 2018. Holland Quaestor stelt voor dat voor zover de Minister van Financiën overweegt om wijzigingen aan te brengen in de huidige tekst van de Vrijstellingsregeling Wet toezicht trustkantoren, dat alsdan de gewijzigde tekst ter consultatie wordt voorgelegd aan de marktpartijen. Aldus wordt bevorderd dat een afstemming kan plaatsvinden van de vrijstellingsregelingen met de door de trustkantoren ondervonden knelpunten in de dagelijkse praktijk waarvoor de vrijstellingen een oplossing beogen aan te reiken.

Adviseur van en penvoerder voor Holland Quaestor met betrekking tot deze consultatie-inbreng:

Bart P.M. Joosen
RegCounsel Financial Services BV
Amsterdam
E: bart.joosen@recofise.eu

³ Stcrt. 2004, 77 als laatst gewijzigd bij regeling van de Minister van Financiën en de Minister van Veiligheid en Justitie welke wijziging is gepubliceerd in Stcrt. 204, 35318.